

Un document per a la regeneració

Un document recorre el territori. L'objectiu del redactat és conscienciar la totalitat dels nacionalistes valencians (organitzacions, nuclis, nòduls, nexes, col·lectius, agrupacions, quadrilles, clans i *free-lances*) de la necessitat d'un compromís electoral unitari, sense fissures. O sense massa fissures.

La maniobra va encaminada a evitar els presagis de calamitat que s'insinuen per al nacionalisme valencià, que, a pesar d'anar carregats de raó, amb organització no només són esquivables sinó falsos. Certament, les condicions per a la regeneració del moviment nacionalista no són pitjors que en altres ocasions, ben bé al contrari, per molt de vident i profeta que vocifere la imminència de la fi de l'invent i busque refugi en partits que li solucionen les peremptories més materials. Ara: també és cert que la velocitat dels resultats no es pot correspondre amb la pressa.

El document, dic, ve impulsat pel grup de pressió amb tota probabilitat més important del nacionalisme actual, el dels activistes de La Safor, que, segurament, eren els més indicats i els únics que podien instar a tal operació. Un esforç polític per a aglutinar agents i consensuar unes candidatures amb suficient ganxo i representativitat com per a tenir/mantenir i incrementar la presència dels nacionalistes en les institucions municipals i en el

Parlament, cosa que ara com ara, fragmentats, és impossible.

En plata: que el probable naufragi d'UPV no siga el del nacionalisme. Perquè si UPV no obté representació autònoma —i, amb estadístiques en la mà o sense, no n'obté— s'ha acabat la via política del nacionalisme en uns quants anys, anys crucials, ja que la força motriu del partit fa perla.

Tinc constància que, a pesar de la negativa a acceptar el com de les coses per part de la cúpula d'UPV, el document regenerador ja ha concitat l'adscripció d'una quantitat més o menys excepcional de nacionalistes, entre els quals uns quants càrrecs perifèrics d'UPV i la militància sense complexos, en els quals prima més el cervell que la víscera. I d'això es tracta, d'interessos comuns i no de protagonismes patrimonials. La situació és d'excepció i reclama actituds responsables.

Miquel Alberola

Una guerra no tan fàcil

Diu en que el govern dels Estats Units ha promès al govern d'Israel que no donarà suport a una conferència sobre l'Orient mitjà, almenys fins l'any 2000. Els Estats Units han fet això per mantenir quiets els israelians i a canvi que no ataquen l'Iraq. Vist des d'aquest punt de vista qual-sevol esforç és vàlid: si Israel entrara en guerra la coalició contra Iraq podria fer-se miquetes en allò que fa als àrabs i es provocaria l'entrada

en guerra al costat de l'Iraq de diversos països de la zona. Però vist amb una miqueta més de distància una promesa com aquesta només revela aquella espècie de miopia que provoca anar només a quatre dies vista. Quan s'acabe la guerra és quan caldrà sentar les bases d'una pau estable a la regió. I aquestes bases va a ser de tot punt impossible establir-les si no s'arregla la qüestió palestina i es permet la creació d'un estat palestí sobre els territoris ocupats. La Casa Blanca ha actuat —si aquesta informació, difosa per la cadena de televisió americana ABC, es confirma— amb la precipitació de què sol fer gala en els moments menys adequats. També perquè havia promès als aliats àrabs en la coalició contra Iraq precisament tot el contrari. ¿A qui deixarà en l'estacada, doncs?

No és aquesta la primera vegada en el conflicte que els Estats Units actuen d'aquesta manera. Potser l'aliança més

sorprenent és la que mantenen amb el dictador sirí Hafez el-Assad. Per a qual-sevol persona mitjanament informada és un axioma que el país àrab que ha fet costat amb major entusiasme a allò que se'n sol dir "el terrorisme islàmic" ha estat Síria. Cap a

Damasc apunten centenars d'informes dels serveis secrets americans i europeus que veuen la seua mà al darrere de tota mena d'atemptats. I el-Assad (com ha demostrat recentment al Líban) és

un dels dirigents àrabs més golafre de territoris aliens. Res d'això ha importat massa. Posats a oposar-se a l'Iraq qualsevol aliança és bona. Inclús la d'aquells amb què no hauries anar a prendre un cafè. De moment Síria ja s'ha cobrat els serveis prestats menjant-se el Líban. I quan han sonat els trons israelians tothom ha corregut preocupat a veure què feien els poc fiables sirians respecte a l'aliança.

La guerra, per molt que vulguen oblidar la política, no va a ser tant fàcil. Precisament perquè no tot són armes modernes. Hi ha la política. I quan s'acabe, quedarà la política.

Vicent Partal

